

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Стара Загора, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Гражданско дело № 20255500100382 по описа за 2025 година

Производството по делото е образувано по искова молба от В. П. С. срещу Г. Б. Б., с която е предявен иск по чл.55, ал.1, предл.2 ЗЗД.

Ищецът твърди, че през 2020 г. ответникът му споделил, че има бизнес идея за разработване на интернет сайт, в който да се пускат обяви за продажби на тръжен принцип с наддаване. Сайтът щял да печели от реклами. Твърдял, че след като сайтът бъде създаден, щели да са необходими около 2 години за разработването му и му споделил, че няма средства. Предложил му той да финансира начинанието. Двамата уговорили стартирането на проекта с изработването на интернет сайт и неговата разработка, като в процеса на работа, след като всичко е готово, да се създаде търговско дружество, в което всеки да участва – да получи дялов капитал пропорционално на средствата, които е вложил.

Ищецът твърди, че на 05.06.2020 г. превел след поискване на ответника сумата от 7000 лв. по негова лична сметка в ПИБ АД; на 13.07.2020 г. – 6000 лв.; на 28.07.2020 г. 7300 лв. Всички преводи били с основание „капиталово участие“, „за бизнес“. След получаване на първите три превода ответникът казал, че започва да работи по интернет сайта. След като изминал дълъг период от време, при проявен интерес от ищеца ответникът заявил, че среща затруднения и трябвало да привлече и други хора в работата.

През април 2021 г. ответникът отново поискал средства и на 14.04.2021 г. ищецът превел по сметката на ответника в ПИБ АД сума в размер на 15 000 лв. На 11.05.2021 г. – 4414 лв. Ищецът твърди, че отново минал дълъг период от време и при негово запитване ответникът му отговорил, че е пред приключване, но му трябват още пари. Тъй като банковата му сметка била

запорирана, поискал парите да му бъдат преведени през Easy pay. На 22.12.2021 г. ищецът наредил по посочената система за плащане сумата от 1300 лв.

Ищецът твърди, че общо за периода от 05.06.2020 г. до 22.12.2021 г. превел на ответника 41 014 лв. През м. март 2022 г. ищецът твърди, че разбрал, че дружеството на ответника „Т.у.“ ЕООД дължи пари на НАП, което го обезпокоило. При разговор с ответника той не отрекъл получаването на сумите, но му заявил, че се отказал от идеята за сайт и създаване на съвместно дружество. Такъв сайт така и не бил създаден, нито било регистрирано търговско дружество със собственици на дружествения капитал ищецът и ответникът. Ищецът иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 41 014 лв., заедно със законната лихва, считано от датата на исковата молба.

Правното основание на предявения иск е по чл.55, ал.1, предл. второ ЗЗД.

Ответникът не оспорва факта на получаване на сумите от ищеца в общ размер на 41 014 лв. за периода от 05.06.2020 г. до 22.12.2021 г. Оспорва твърдението, че сумите са получени на неосъществено основание, както и че целта на парите с била единствено направата на сайт за обяви и участие в дружеството „Т.у.“ ЕООД, което ще е собственик на сайта и на което дружество ответникът е собственик и управител. Уговорката между двамата била да се стартира с изработване на интернет сайт и неговата разработка, като в процеса на работа, след като всичко е готово, ищецът да встъпи като съдружник в цитираното в исковата молба дружество „Т.у.“ ЕООД, в което всеки да участва – да получи дялов капитал пропорционално на средствата, които е вложил. Впоследствие ищецът отказал да встъпи в дружеството като съдружник по неизвестни причини.

Ответникът твърди, че между страните не била постигната уговорка за връщане на предоставените средства. Те били предоставени от ищеца доброволно за реализация на бизнес идеята, в която впоследствие отказал да се реализира. Счита, че няма юридическо задължение за връщане на средствата при неосъществяване на проекта. Бизнес инициативите носели риск, който бил споделен. Следвало е ищецът да влезе в съдружие в търговското дружество „Т.у.“ ЕООД, което той не е направил. Не бил налице отказ от идеята за сайт в смисъл, че това не пораждало задължение за връщане на получените суми. Бизнес идеята е била развивана и средствата били използвани за целите на този процес, вкл. за проучване, разработки, консултации и др. разходи, свързани с осъществяване на този проект. Фактът, че „Т.у.“ ЕООД дължи пари на НАП бил ирелевантен, тъй като ищецът не бил станал съдружник или съсобственик в това дружество и именно неизпълнението на това задължение и отказа да участва в дружеството както физически, така и финансово водят до това то да прекрати дейност. Уговорката за участие на ищеца в търговското дружество на ответника в процеса на работа, след като всичко е готово била бъдещо събитие, с което бил

обвързан и успехът на проекта. Иска съдът да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск.

Ищецът оспорва твърдението, че уговорката е била той да влезе като съдружник в търговското дружество „Т.у.“ ЕООД. Твърди, че става въпрос за ново дружество.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, доводите на страните и приложимото право, намери за установено следното:

По делото е безспорно, че за периода от 05.06.2020 г. до 22.12.2021 г. ищецът В. П. С. е превел по сметка на ответника Г. Б. Б. общо 41 014 лв., както следва: на 05.06.2020 г. по банков път сумата от 7000 лв.; на 13.07.2020 г. по банков път 6000 лв.; на 28.07.2020 г. по банков път 7300 лв.; на 14.04.2021 г. по банков път 15 000 лв.; на 11.05.2021 г. по банков път 4414 лв. и на 22.12.2021 г. чрез платформата за електронни плащания Easy Pay 1300 лв. Като основание за преводите е посочено, че сумата се превежда за капиталово участие, за бизнес. От показанията на разпитаните по делото свидетели Г. Ж. Р. и И. С. Б. се установява, че ищецът е споделял с тях, че ответникът му дължи пари. Свидетелката Г. Р. е присъствала на среща между двамата в началото на есента на 2021г., по време на която ответникът казал, че ще върне парите; че имал затруднение; че нещата се удължават. Миналата година В. й казал, че Г. искал още пари. Тогава той излезнал от работа пред ТЕЦ-а, за да ги даде на Г., който го чакал отпред. Свидетелката разбрала, че тези пари били за някакъв сайт. В. й казал, че момчето е програмист, но няма финансови възможности. Свидетелката не знае и не е виждала създаден сайт. Показанията на свид. И. Б. са в същия смисъл. Свидетелят твърди, че В. и Г. имало общ проект да направят сайт за търговия. В. помолил дъщеря му да изготви лого за сайта, което тя направила в няколко варианта. Логото представлявало пазарска количка, чиито колела били част от буквите. Свидетелят също така твърди, че е виждал вайбър-кореспонденция между В. и Г. относно пари за интернет място. Фирмата за съвместен бизнес щяла да бъде обща.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите, които намира за безпротиворечиви, логични и подкрепени от представените распечатки от вайбър-кореспонденция.

По делото няма твърдения и доказателства, че парите са върнати на ищеца.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.55, ал.1, предл. 2 ЗЗД, който е получил нещо с оглед на неосъществено основание, е длъжен да го върне. В тези случаи в тежест на ищеца е да докаже факта на плащането, а задължение на ответника е да установи, че е налице правнозначимо основание за получаването му, респ. основание, поради което да задържи сумата. По настоящото производство фактът на плащането е безспорен, а и доказан от представените платежни нареждания. Ответникът твърди, че сумите са получени по уговорка между двамата да се стартира бизнес с изработване на интернет сайт и неговата

разработка, като ищецът щял да встъпи като съдружник в дружеството „Т.у.“ ЕООД, в което всеки да участва – да получи дялов капитал пропорционално на средствата, които е вложил. Впоследствие ищецът отказал да встъпи в дружеството като съдружник по неизвестни причини. По делото не се доказва това твърдение. Не е вярно, че в исковата молба се твърди, че ищецът е щял да встъпи като съдружник в „Т.у.“ ЕООД. Очевидно е ставало дума за новообразувано дружество, в което всеки да участва според средствата, които е вложил в създаването на бизнеса. По делото не са представени доказателства за какво точно да изразходвани парите, които ищецът е дал на ответника, поради което той следва да понесе неблагоприятните последици от това, а именно следва да се формира извод за липсата на успешно проведено пълно и главно доказване на фактите, за които ответникът носи доказателствена тежест. По делото не е спорно, че интернет сайт за търговия не е бил създаден, а плащането на сумите е извършено именно за това.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен. Дължимата сума се равнява на 20 970,13 евро. С оглед изхода от спора ответникът следва заплати на ищеца и направените по делото разноси в размер на 838,81 евро за платената държавна такса и 2010,91 евро лв. за заплатеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.55, ал.1, предл. второ ЗЗД Г. Б. Б. от гр. Р., ***, ЕГН *****, ДА ВЪРНЕ на В. П. С. от гр. Р., ***, ЕГН *****, сумата от общо 20 970,13 евро (двадесет хиляди деветстотин и седемдесет евро и 13 евроцента, представляваща равностойността в евро на преведените му с платежно нареждане на 05.06.2020 г. 7000 лв.; на 13.07.2020 г. 6000 лв.; на 28.07.2020 г. 7300 лв.; на 14.04.2021 г. 15 000 лв.; на 11.05.2021 г. 4414 лв. и на 22.12.2021 г. 1300 лв. за неосъществено създаване на интернет сайт за търговия, заедно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – 30.05.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Г. Б. Б. от гр. Р., ***, ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на В. П. С. от гр. Р., ***, ЕГН *****, сумата от общо 2849,72 евро (две хиляди осемстотин четирсет и девет евро и 72 евроцента) за направените по делото разноси за платена държавна такса и възнаграждение за един адвокат.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд – Пловдив в 2-седмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____

